

ZÁHRADA BESTIÍ

JEFFERY DEAVER

JEFFERY DEAVER

ZAHRADA BESTII

2011

Copyright © 2004 by Jeffery Deaver
Translation © 2004 by Jiří Kobělka
Cover design © 2004 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu GARDEN OF BEASTS,
vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster, New York 2004,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědný redaktor: Vratislav Konečný
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červnu 2011

ISBN 978-80-7303-637-9

Památce sourozenců Hanse a Sophie Schollových, popravených v roce 1943 za protinacistické protesty; novináře Carla von Ossietzkého, který v roce 1935 během věznění v táboře v Oranienburgu obdržel Nobelovu cenu míru; a Wilhelma Kruzfelda, berlínského policejního důstojníka, který odmítl dopustit, aby lůza zničila synagogu během nacisty zorganizovaného protižidovského pogromu, jenž vešel ve známost jako „křišťálová noc“... Čtveřici lidí, kteří pohlédli do očí zlu a řekli: „Ne.“

„(Berlín) byl plný šeptandy. Ta hovořila o nezákonném
půlnočním zatýkání, o zajatcích mučených v kasárnách SA...
Utopila se však v hlasitých vzteklých hlasech Vlady, která tisíci
ústy tvrdila pravý opak.“

Christopher Isherwood, *Berlínské povídky*

DÍL I

HRDLOŘEZ

Pondělí 13. července 1936

Sotva vkročil do potměšlého bytu, věděl, že je mrtev.

Setřel si pot z dlaně a rozhlédl se po bytě, kde bylo ticho jako v márnici až na slabý šum pozdně večerního provozu v Hell's Kitchen a pravidelné chvění zaprášených žaluzií, kdykoliv otočný ventilátor Monkey Ward obrátil svůj horký dech k oknu.

Celé místo činu zelo prázdnotou.

Něco tu nehraje...

Měl tady být Malone, nacucaný jako houba měl vyspávat po flámu. Jenže nevyspával. Nikde se neválely žádné lahve a nebyl zde ani *cítit* bourbon, jediné pití toho trouby. Navíc se zdálo, že se tu Malone už nějakou dobu neobjevil. Výtisk *New York Sun* na stole byl dva dny starý – ležel hned vedle vychladlého popelníku a sklenice, na níž se v polovině výšky utvořila modrá svatozář zaschlého mléka.

Rozsvítil světlo.

Jasně, *opravdu* tady jsou boční dveře, jak si včera povšiml, když do bytu nakukoval z chodby. Jenže jsou napevno zavřené. A co to okno vedoucí k požárnímu východu? Šmarjá, to je krásně zapečetěné drátěným pletivem, na které ze zadní uličky nebylo vidět. Druhé okno sice otevřené *bylo*, jenže se nacházelo dvanáct metrů nad dlažebními kostkami.

Není cesty ven...

A kde je Malone? přemýšlel Paul Schumann.

Malone pádíl za kopečky, Malone chlemtá pivo v Jersey, Malone dělá sochu na betonovém podstavci pod molem Red Hook.

To je jedno.

Paul si uvědomil, že ať už se tomu ochlastovi přihodilo cokoliv, nebyl od počátku ničím jiným než návnadou, a že hláška, podle níž se tu měl dnes v noci vynacházet, byla jen obyčejnou habaďúrou.

Na chodbě za ním se ozvalo zašoupání nohou. A cvaknutí kovu.

Něco tu nehraje...

Odložil pistoli na jediný stůl v místnosti, vytáhl kapesník a otřel si tvář. Sálající vzduch z vražedné vlny veder na Středozápadě už dorazil i do New Yorku. Jenže když má chlap vzadu za opaskem kolt ráže 45 z roku 1911, nemůže si vykračovat bez saka, a tak byl Paul odsouzen k nošení jednořadového šedého obleku na jeden knoflík. Bílou bavlněnou košili s odepínacím límcem měl celou promočenou.

Znovu se ozvalo zašoupání z chodby, kde už se na něj určitě připravují. A pak šepot a další cinknutí.

Paula napadlo, že se podívá z okna, ale měl strach, že by ho někdo střelil do tváře. Přál si pohřeb s otevřenou rakví a neznal žádného pohřebáka, který by dokázal spravit jizvu po kulce nebo po brocích.

Kdo má na něj asi tak políčeno?

Určitě ne Luciano, maník, který si ho najal, aby Malonea odpráskl. Meyer Lansky to taky není. Tihle hoši jsou nebezpeční, to zase jo, ale nejsou to svině. Paul pro ně vždy odváděl prvotřídní práci a nikdy za sebou nenechal jediný ždíbínek důkazu, který by je mohl dát s určitou konkrétní zakázkou do spojitosti. Kdyby se navíc chtěl kterýkoliv z nich Paula zbavit, nemusel by pro něj chystat falešnou zakázku. Dávno by bylo po něm.

Takže kdo ho natřel? Jestli to byl O'Banion nebo Rothstein z Williamsburgu, případně Valenti z Bay Ridge, no, tak to bude mít za pár minut za sebou.

Jestli to ovšem byl ten hezoun Tom Dewey, potrvá Paulova smrt o něco déle – přesně tolik času, kolik je ho potřeba k jeho usvědčení a přepravě do Sing-Singu na elektrické křeslo.

Z chodby sem dolehly další hlasy. A další cvaknutí kovu o kov.

Když se na to podívám z lepší stránky, pomyslel si Paul jízlivě, všechno je prozatím eñoňůňo. Pořád jsem naživu.

A mám žízeň jako čert.

Přistoupil k ledničce a otevřel ji. Tři lahve mlíka – z toho dvě sraženého –, jedno balení sýra Kraft a jedny zavařené broskve

Sunsweet. Plus několik kol Royal Crown. Paul našel otvůrák a odstranil víčko z jedné lahve koly.

Odněkud zaslechl rádio. Hráli právě „Stormy Weather“.

Znovu se posadil ke stolu. V zaprášeném zrcadle na stěně nad oprýskaným smaltovaným umyvadlem si všiml vlastního odrazu. Jeho světle modré oči nebyly tak vyplašené, jak by asi měly být. Obličej však působil vyčerpaně. Paul byl statný muž – měřil přes metr osmdesát a vážil více než sto kilogramů. Zrzavohnědé vlasy zdědil po matce, světlou pleť pak po otcových německých předcích. Kůži měl lehce zbrázděnou – nikoliv od neštovic, nýbrž od ran boxerem v mládí a od rukavic Everlast v pozdější době. A také od betonu a plachtoviny.

Usrkl nápoje. Byl pikantnější než klasická koka-kola. Chutnal mu.

Paul uvážil situaci. Jestli to byl O'Banion nebo Rothstein nebo Valenti, tak tihle chlápkové by se mohli z vysoka vykálet na nějakého pitomého Malonea, pošahaného nýtovače z loděnic, který si hrál na přitroublého mafiána a dost nepříjemným způsobem zavraždil manželku místního pochůzkaře. Navíc vyhrožoval, že každý polda, který mu bude dělat potíže, dopadne stejně. Všichni místní bossové od Bronxu po Jersey byli jeho činem šokováni. Takže kdyby chtěl některý z nich odkrouhnout Paula, nebylo lepší s tím počkat, až Paul oddělá Malonea?

Což znamenalo, že v tom nejspíš jede Dewey.

Představa, že bude až do popravý dřepět v base, Paula skličovala. I když po pravdě řečeno si s možností vlastního dopadení příliš hlavu nelámал. Když se jako kluk impulzivně vrhal do soubojů proti dvěma či třem větším soupeřům, taky mu bylo jasné, že dřív nebo později narazí na nesprávné typky a skončí s přeraženou kostí. A totéž platilo i pro jeho současnou kariéru: že se mu nějaký Dewey nebo O'Banion nakonec dostane na kobytku.

Vzpomněl si na jedno z otcových oblíbených pořekadel. „Ať máš nejlepší den, nebo nejhorší den, nakonec vždycky zapadne slunce.“ Načež tatík práskl pestrobarevnýma kšandama a dodal: „Vzmuž se. Zítra začínají úplně nové dostihy.“

V místnosti zazvonil telefon a Paul sebou škubl.

Dlouze se zadíval na černý bakelitový aparát. Na sedmé či osmé zazvonění zvedl sluchátko. „Jo?“

„Paule,“ řekl mu rázný mladistvý hlas. Bez místního přízvuku.

„Tak ty mě znáš.“

„Stojím na chodbě ve vedleším bytě. Je nás tady šest. A dalších šest čeká na ulici.“

Dvanáct chlapů? Paul pocítil zvláštní klid. S dvanácti chlapý nemohl nic nadělat. Tak nebo onak ho nakonec dostanou. Znovu usrkl kolu. Měl zatracenou žízeň. Ventilátor nedělal nic jiného, než jen přesouval horko z jedné strany místnosti na druhou. „Děláš pro kluky z Brooklyn, nebo pro West Side?“ zeptal se. „Jenom pro zajímavost.“

„Poslouchej mě, Paule. Řeknu ti, co uděláš. Máš u sebe dvě zbraně, víd? Kolta. A pak tu malou dvaadvacítku. Ostatní jsi nechal doma, že?“

Paul se zasmál. „Přesně tak.“

„Takže teď z nich vytáhneš náboje a stáhneš závěr kolta. Potom přistoupíš k oknu, které není zajištěné, a vyhodíš obě zbraně ven. Pak si sundáš sako, odhodíš ho na podlahu, otevřeš dveře a postavíš se doprostřed pokoje s rukama nad hlavou. Pěkně je natáhneš do vzduchu.“

„Vy mě zastřelíte,“ namítl Paul.

„Stejně už žiješ na vypůjčený čas, Paule. Ovšem jestli uděláš, co ti říkám, mohl bys zůstat naživu ještě o chvilku dýl.“

Volající zavěsil.

Paul položil sluchátko do vidlice. Chvilí nehybně seděl a vzpomínal na jeden velice příjemný večer před pár týdny. Vyrazili si s Marion na Coney Island na minigolf, párky v rohlíku a pivo, aby nějak přečkali vedro. Rozesmátá Marion ho pak v zábavním parku dotáhla ke kartářce. Falešná cikánka mu je vyložila a prozradila mu spoustu věcí. Tahleta konkrétní událost jí ale nějak unikla, přestože by člověk čekal, že by se jí měla někde v kartách objevit, jestli ta ženská za něco stojí.

Marion... Paul jí nikdy neřekl, čím se živí. Prozradil jí jen, že vlastní tělocvičnu a že čas od času dělá byznys s chlapama s pochybnou minulostí. Nic dalšího jí nikdy nevyslepičil. Náhle si uvědomil, že se na budoucnost s ní vlastně těšil. Marion pracovala

jako tanečnice v jednom klubu na West Side a během dne studovala módní návrhářství. Teď nejspíš pracuje; obvykle dělala do jedné nebo do dvou ráno. Jak se dozví, co se mu přihodilo?

Jestli je za tím Dewey, tak jí Paul nejspíš bude smět zavolat.

Ovšem jestli v tom mají prsty hoši z Williamsburgu, tak se žádný hovor konat nebude. Nic.

Telefon opět začal vyzvánět.

Paul si ho nevšímal. Vysunul z pistole zásobník, vytáhl náboj, který zůstal v komoře, a pak vysypal nábojnice i z revolveru. Přistoupil k oknu a vyhodil obě zbraně současně. Neslyšel je dopadnout.

Dopil kolu, svlékl si sako a odhodil je na podlahu. Zamířil ke dveřím, ale pak se zarazil. Vrátil se k ledničce, vytáhl si další kolu a obrátil ji do sebe. Nato si znovu otřel tvář, otevřel dveře, ustoupil a zvedl paže.

Telefon přestal zvonit.

„Říká se tomu Místnost,“ prohlásil prošedivělý muž v nažehlené bílé uniformě a posadil se na malou pohovku.

„Nikdy jsi tady nebyl,“ dodal s veselou sebedůvěrou, která nepřipouštěla žádnou diskusi. „A nikdy jsi o ní neslyšel.“

Bylo jedenáct hodin večer. Paula sem převezli rovnou z Maloneova bytu. Nacházeli se v soukromém městském domě na Upper East Side, i když většina pokojů v přízemí obsahovala pracovní stoly, telefony a dálnopisy jako nějaké kanceláře. Pouze v salonku byly i pohovky a křesla. Na stěnách visely obrazy nových i starých námořních lodí a v rohu trůnil globus. Z mramorové římsy krbu na Paula shlížel Franklin Delano Roosevelt. Pokoj byl nádherně chladný. Soukromý dům s klimatizací. Považte.

Stále spoutaného Paula usadili do pohodlného koženého křesla. Dva mladší muži v bílých uniformách, kteří ho doprovázeli z Maloneova bytu, si dřepli vedle něj a lehce za něj. Muž, který s ním telefonicky hovořil, se jmenoval Andrew Avery, měl různolící tváře a rozvážné ostré oči. Tohle jsou oči boxera, pomyslel si Paul, ačkoliv věděl, že tento člověk se nikdy v životě žádného pěstního souboje nezúčastnil. Druhým mužem byl Vincent Manielli, snědý chlápek s hlasem, který Paulovi prozrazoval, že jeho

držitel pravděpodobně vyrostl ve stejné části Brooklynu jako on. Manielli s Averym nevypadali o mnoho starší než kluci, kteří před jeho barákem mydlili baseball s násadou od koštěte, ale přesto už měli hodnost poručíků námořnictva. Když ještě Paul sloužil ve Francii, byli jeho poručíci dospělí chlapi.

Pistole měli sice zasunuty v pouzdrech, ale zároveň si na nich nechali rozepnuté chlopně a v žádném okamžiku nevzdálili ruce příliš daleko od zbraní.

Starší důstojník, který seděl na gauči naproti němu, měl pěkně vysokou hodnost – byl to námořní velitel, tedy pokud cingrlátka na jeho uniformě znamenala totéž co před dvaceti lety.

Otevřely se dveře a do místnosti vešla atraktivní žena v bílé námořnické uniformě. Podle jmenovky na košili se jmenovala Ruth Willetsová. Podala veliteli jakýsi spis. „Je tam všechno.“

„Děkuji, asistentko.“

Žena odešla z místnosti, aniž na Paula pohlédla. Důstojník otevřel spis, vytáhl z něj dvě tenká lejstra a pozorně je pročetl. Když byl hotov, zvedl hlavu. „Já jsem James Gordon. Z Úřadu námořní rozvědky. Říkají mi Býk.“

„Tohle je vaše ústředí?“ zeptal se Paul. „Ta ‚Místnost‘?“

Velitel si ho nevšímal a zadíval se na ostatní dva muže. „Vy už jste se představili?“

„Ano, pane.“

„Nastaly nějaké potíže?“

„Žádné, pane.“ Odpovědi si vzal na starost Avery.

„Sundejte mu pouta.“

Avery poslechl, zatímco Manielli stál s rukou u pistole a nervózně si prohlížel Paulovy zdeformované klouby prstů. Také Manielli měl ruce rohovníka. Naopak Avery měl pracky růžové jako prodavač látek.

Dveře se znovu otevřely a do místnosti vstoupil další muž. Mohl mít kolem šedesátky, ale byl štíhlý a vysoký jako ten mladý herec Jimmy Stewart, kterého Marion s Paulem viděli v pár filmech. Paul se zamračil. Tuhle tvář znal z článků v *Timesech* a *Herald Tribune*. „Senátore?“

Muž odpověděl, avšak Gordonovi. „Říkal jste, že je chytrý. Netušil jsem, že je i informovaný.“ Jako by neměl radost, že ho

Paul poznal. Změřil si Paula od hlavy až k patě, posadil se a zapálil si tlustý doutník.

O chvíli později vešel do místnosti ještě jeden muž, přibližně ve stejném věku jako senátor. Na sobě měl bílý plátěný oblek, který byl až ostudně zmačkaný. Tělo, které v něm vězelo, bylo velké a pružné. Přesto chodil muž o holi. Jedenkrát pohlédl na Paula, a aniž na někoho promluvil, uchýlil se do rohu místnosti. Také on vypadal povědomě, ale Paul ho nedokázal zařadit.

„Takže,“ pokračoval Gordon. „Věc se má tak, Paule. Víme, že pracujete pro Luciana, víme, že pracujete pro Lanskyho a pro pár dalších. A taky víme, *co* pro ně děláte.“

„Jo, a copak?“

„Vy jste hrdlořez, Paule,“ řekl Manielli šťastně, jako by se už těšil, až to vysloví.

Gordon se znovu ujal slova. „Jimmy Coughlin vás v březnu viděl, jak jste...“ Zamračil se. „Jak tomu vlastně lidi jako vy říkají? Neříkáte přece ‚zabil‘.“

Někteří z nás říkají „zhasnul“, pomyslel si Paul. On sám dával přednost výrazu „odkrouhl“. Tenhle termín používal za války seržant Alvin York, když zabíjel nepřátelské vojáky. Paul si nepřipadal jako takový parchant, když používal stejné slovo jako válečný hrdina. S tím se ovšem v tuto chvíli mužům v místnosti nesvěřil.

Gordon pokračoval: „Jimmy viděl, jak jste třináctého března zabil v jednom skladu na Hudsonu Archa Dimiciho.“

Paul na tom místě číhal čtyři hodiny, než se Dimici konečně objevil. Byl si naprosto jist, že je Dimici sám. Nejspíš chrápal po opici někde za bednama, když tam Paul dorazil.

„Podle toho, co jsem se dozvěděl, nepatří Jimmy mezi nejspolehlivější svědky. Jenže my máme i pár hmatatelných důkazů. Několik kluků z berního ho sebralo za prodej chlastu a on pak přistoupil na dohodu, že na vás bude praskat. Vypadá to, že na místě činu sebral nábojnici a nechal si ji jako pojistku. Žádné otisky na ní nejsou – na to jste příliš chytrý. Jenže Hooverovi lidi otestovali váš kolt. Škrábance po vyhazovači odpovídají vaší zbraň.“

Hooverovi lidi? Takže se v tom angažuje FBI? A jak to, že *už* otestovali jeho zbraň? Vždyť ji vyhodil z okna teprve před necelou hodinou.

Paul přejížděl horními zuby po spodních. Měl na sebe vztek. Po Dimicihu odprásknutí půl hodiny hledal tu zpropadenou nábojnici, až nakonec dospěl k závěru, že propadla dírou v podlaze do řeky Hudson.

„O všem jsme se informovali a zjistili jsme, že jste měl dostat zaplacenou pět set dolarů, abyste dnes večer...“ Gordon zaváhal.

Odkrouhl.

„...zneškodnil Malonea.“

„No to určitě,“ přitakal Paul a zasmál se. „To jste si teda sehnali vykutálenýho práškače. Šel jsem k němu jen na návštěvu. Mimochodem, kde je?“

Gordon se odmlčel. „Pan Malone už nebude představovat hrozbu pro policii ani pro občany New Yorku.“

„To vypadá, že vám někdo dluží pět stovek.“

Býk Gordon se ovšem nezasmál. „Jste v rejži, Paule, a tentokrát se z ní nevyvlíknete. Takže vám povím, co nabízíme. Jak se to říká v těch inzerátech na ojeté studebakery: tahle nabídka se nebude opakovat. Berte, nebo nechte být. Žádné smlouvání.“

Konečně promluvil také senátor: „Tom Dewey po vás touží stejně silně jako po zbytku padouchů dohromady.“

Zvláštní prokurátor Tom Dewey právě plnil božskou misi očistit New York od organizovaného zločinu. Šéf kriminálního podsvětí Lucky Luciano, italská Rodinná pětka ve městě a židovský syndikát Meyera Lanskyho představovali jeho hlavní cíle. Dewey byl sveřepý a bystrý a vyhrával rozsudek za rozsudkem.

„Ale nakonec svolil, že první ochutnání přenechá nám.“

„Na to zapomeňte. Nejsem práškač.“

„To po vás ani nikdo nechce,“ namítl Gordon. „O to tu vůbec nejde.“

„Tak co teda ode mě chcete?“

Chvilí bylo ticho. Nakonec senátor kývl na Gordona, který řekl: „Vy jste hrdlořez, Paule. Co si myslíte? Chceme, abyste někoho zabil.“

2

Paul chvíli upíral na Gordona pohled a pak se zadíval na obrázky lodí na stěně. Místnost... Opravdu zde byla cítit jakási vojenská atmosféra. Jako by to byl důstojnický klub. Paulovi se služba u armády líbila. Připadal si tam jako doma, měl tam přátele, měl určitý cíl. Bylo to pro něj příznivé, jednoduché období – jenže pak se vrátil domů a život se mu zkomplikoval. A když se život zkomplikuje, můžou se stát hrozné věci.

„Mluvíte se mnou na rovinu?“

„No to si pište.“

Paul si sáhl do kapsy a Manielli okamžitě přimhouřil oči, aby ho varoval před rychlými pohyby. On však jen vytáhl krabičku chesterfieldek a jednu si zapálil. „Pokračujte.“

„Vy máte tu tělocvičnu na Deváté Avenue,“ řekl Gordon. „Ne-ní to nic moc, vidíte?“ Otázka směřovala na Averyho.

„Vy jste tam byli?“ dotázal se Paul.

„Nic fešáckého,“ prohlásil Avery.

Manielli se zasmál. „Řekl bych, že totální díra.“

Velitel pokračoval: „Ale než jste se dal na tuhle práci, býval jste tiskařem. Líbila se vám tiskařská branže, Paule?“

„Jo,“ odpověděl obezřetně Paul.

„A byl jste v té práci dobrý?“

„Jo, byl jsem dobrý. Ale bude snad kvůli tomu čínskej čaj levnější?“

„Jak by se vám líbilo, kdybychom celou vaši minulost smazali? A vy byste začal znovu? Stal se znovu tiskařem? Můžeme zařídit, aby vás za to, co jste provedl v minulosti, už nikdo nikdy nestíhal.“

„A taky,“ dodal senátor, „vám můžeme vypláznout pár babek. Pět tisíc. Můžete začít nový život.“

Pět tisíc? Paul zamžoural. Průměrný maník si tolik peněz vydělal za dva roky. „Jak mi můžete vymazat trestní rejstřík?“

Senátor se zasmál. „Znáte tu novou hru s názvem Monopoly? Hrál jste ji někdy?“

„Synovci ji mají. Já ji nikdy nehrál.“

„Někdy prostě hodíte kostkou a skončíte ve vězení. Ale pak tam existuje karta, na které stojí: ‚Můžeš odejít z vězení‘. No, a my vám jednu takovou kartu dáme. Nic víc vědět nepotřebujete.“

„Vy chcete, abych někoho zabil? To je divný. Na to by Dewey nikdy nepřistoupil.“

„Zvláštní prokurátor nebyl informován o důvodech, proč o vás máme zájem,“ vysvětlil mu senátor.

Paul se na chvíli odmlčel a pak se zeptal: „A koho? Siegela?“ Ze všech současných mafiánů byl Bugsy Siegel nejnebezpečnější. Opravdový psychopat. Paul viděl na vlastní oči krvavé výsledky brutality tohoto muže. Jeho výbuchy vzteku byly pověstné.

„Ale Paule,“ řekl Gordon s přezíravým výrazem ve tváři, „zabíjet občana Spojených států by bylo nezákonné. O něco takového bychom vás nikdy nepožádali.“

„V tom případě to nechápu.“

Slova se ujal senátor. „Jde spíše o jakousi válečnou situaci. A vy jste byl voják...“ Pohlédl na Averyho, který začal odříkávat: „První pěchotní divize, první americká armáda, americká expediční jednotka v St. Mihiel, operace Mása-Argonne. Zúčastnil jste se těžkých bojů. Získal jste několik medailí jako výtečný střelec a taky máte za sebou pár soubojů muže proti muži, je to tak?“

Paul pokrčil rameny. Tlustoch v pomačkaném bílém obleku tiše seděl v koutku a ruce držel složené na zlaté rukojeti vycházkové hole. Paul se na něj na minutku zadíval a pak se otočil zpátky k veliteli. „Jaká je pravděpodobnost, že budu naživu tak dlouho, abych mohl tu propouštěcí kartu využít?“

„Přiměřená,“ odpověděl velitel. „Ne velká, ale přiměřená.“

Paul se přátelil se sportovním novinářem a spisovatelem Damonem Runyonem. Popíjeli spolu v putykách nedaleko Broadwaye, chodili na box a na baseball. Předloni ho pozval Runyon na večírek po newyorské premiéře svého filmu *Malá slečna Markarová*, což byl podle Paula docela dobrý biják. Na party, kde měl Paul to potěšení seznámit se se Shirley Templeovou, pak Runyona požádal, aby mu podepsal jednu knížku. Spisovatel mu jako

věnování napsal: *Svému kámošovi Paulovi – pamatuj si, že celý život má kurz šest ku pěti proti tobě.*

„Řekněme prostě,“ přisadil si Avery, „že vaše šance jsou mnohem lepší, než kdybyste šel do Sing-Singu.“

„Ale proč já?“ zeptal se Paul po chvíli. „V New Yorku máte tucty hrdlořezů, kteří by tuhle zakázku ochotně sfoukli.“

„Jenže vy jste jiný, Paule. Vy nejste podřadný ňouma. Jste dobrý. Hoover s Deweyem tvrdí, že jste zabil sedmnáct lidí.“

Paul se ušklíbl. „Jak říkám, máte mizernýho práskače.“

Ve skutečnosti jich měl na kontě třináct.

„Doslechli jsme se o vás, že si před zakázkou všechno dvakrát až třikrát ověříte. Zkontrolujete si, že máte zbraně v dokonalém stavu, přečtete si všechno o obětech, předem si prohlédnete místo jejich bydliště, zjistíte, jaký mají program, ujistíte se, zda ho skutečně dodrží, vyzvíte, kdy budou o samotě, kdy telefonují, kdy jedí.“

„A navíc jste chytrý, jak už jsem říkal,“ dodal senátor. „A na tuhle práci chytrého člověka potřebujeme.“

„Chytrého?“

„Byli jsme u vás doma, Paule. Máte tam knihy. Zatraceně, vždyť vy tam máte přímo spoustu knih. Dokonce jste členem klubu Kniha měsíce.“

„Jenže to nejsou chytré knihy. Aspoň ne všechny.“

„Ale *jsou* to knihy,“ poznamenal Avery. „A já se vsadím, že spousta lidí ve vaší branži příliš nečte.“

„Nebo *neumí* číst,“ dodal Manielli a zasmál se vlastnímu vtipu.

Paul pohlédl na muže v pomačkaném bílém obleku. „A kdo jste vy?“

„S tím si nemusíte lámat...,“ začal Gordon.

„Já se ptám jeho.“

„Poslyšte,“ zabručel senátor, „tady rozdáváme karty my, přáteli.“

Tloušťík však jen mávl rukou a rozhodl se Paulovi odpovědět. „Znáte ten komiks? O malé sirotě Annie, o holčičce bez očních panenek?“

„Jo, jasně.“

„Tak si myslete, že já jsem taťka Warbucks.“

„Co to znamená?“

Muž se však jen zasmál a otočil se k senátorovi. „Pokračujte ve výkladu. Líbí se mi.“

Vychrtlý senátor se obrátil k Paulovi. „A ze všeho nejdůležitější je, že nezapomínáte nikoho nevinného.“

„Podle Jimmyho Coughlina jste jednou prohlásil, že zabíjíte jen jiné zabijáky,“ dodal Gordon. „Jak že jste to řekl? Že pouze ‚napravujete Boží omyly‘? Přesně toto potřebujeme.“

„Boží omyly,“ zopakoval senátor a usmál se ústy, ale ne duchem.

„Takže o koho jde?“

Gordon pohlédl na senátora, který se odpovědi vyhnul. „Máte ještě příbuzné v Německu?“

„Nikoho blízkého. Moje rodina přijela už dávno sem.“

„A co víte o nacistech?“ dotázal se senátor.

„V zemi vládne Adolf Hitler. A vypadá to, že z toho nikdo není zrovna na větvi. V březnu před dvěma, třema roky se proti němu konala v Madison Square Garden velká demonstrace. Úplně to ucpalo dopravu, to vám teda povím. Zmeškal jsem kvůli tomu první tři kola jednoho boxu v Bronxu. Takže si to pamatuju... A to je zhruba všechno.“

„Věděl jste, Paule,“ řekl senátor pomalu, „že Hitler plánuje další válku?“

To Paula zarazilo.

„Naše zdroje nám poskytují z Německa informace už od čtyřiatřicátého, kdy Hitler nastoupil k moci. Loni přišel našemu člověku v Berlíně pod ruku koncept jednoho dopisu. Napsal ho jeden z nejvýše postavených Hitlerových mužů, generál Beck.“

Velitel mu předal strojopisnou stránku v němčině a Paul si ji přečetl. Autor dopisu volal po pomalém, ale vytrvalém přezbrojování německých ozbrojených sil za účelem ochrany a rozšíření čehosi, co Paul přeložil jako „životní prostor“. Národ měl být za pár let připraven na válku.

Paul dokument zamračeně odložil. „A oni v tom pokračují?“

„V loňském roce,“ odpověděl Gordon, „zahájil Hitler nábor do armády a od té doby posiluje počty svých jednotek na ještě vyšší úroveň, než ten dopis doporučuje. A před čtyřmi měsíci německé

jednotky obsadily Porýní – demilitarizovanou zónu na hranicích s Francií.“

„O tom jsem četl.“

„V Helgolandu budují Němci kryty pro ponorky a přebírají zpět kontrolu nad Kielským průplavem, aby mohli přesouvat bitevní lodi ze Severního moře do Baltu. Muž, který spravuje tamní finance, dostal nový titul. Nyní je šéfem ‚válečné ekonomiky‘. A Španělsko a ta jejich občanská válka? Hitler tam posílá jednotky a vybavení, údajně na pomoc Frankovi. Ale ve skutečnosti té války využívá, aby vycvičil *svoje* vojáky.“

„Vy chcete, abych..., vy chcete, aby obyčejný hrdlořez zabil Hitlera?“

„Propána, ne,“ odpověděl senátor. „Hitler je obyčejný cvok. Nemá to v hlavě v pořádku. Přeje si přezbrojení země, ale nemá ponětí, jak to udělat.“

„A ten člověk, o kterém mluvíte, ponětí má?“

„No to si pište, že má,“ nadhodil senátor. „Jmenuje se Reinhard Ernst. Za války sloužil jako plukovník, ale teď už je v civilu. Jeho oficiální titul je pěkně sáhodlouhý: zplnomocněnec pro domácí stabilitu. Ovšem to je blábol. Ve skutečnosti je mozkiem přezbrojení. Má prsty ve všem: ve financích se Schachtem, v armádě s Blombergem, v námořnictvu s Raederem, v letectvu s Göringem, v munici s Kruppem.“

„A co ta smlouva? Z Versailles? Myslel jsem, že oni *nesmějí* mít armádu.“

„Velkou ne. S námořnictvem je to stejné... a letectvo *nesmějí* mít vůbec,“ řekl senátor. „Jenže podle našeho zdroje se vojáci a námořníci po celém Německu množí jako houby po dešti.“

„A to je spojenci nemůžou prostě zastavit? Válku jsme snad vyhráli *my*.“

„Nikdo v Evropě nehne ani prstem. Francouzi mohli Hitlera zarazit už v březnu v Porýní. Ale neudělali to. A Britové? Ti umí akorát seřvat psa, který se vyčůral na koberec.“

„A co jsme udělali *my*, abysme je zastavili?“

Gordon nasadil pohled plný podřízenosti. Senátor pokrčil rameny. „Nám v Americe nejde o nic jiného než o mír. Za nitky tahají izolacionalisti. Nechtějí se angažovat v evropské politice.“

Chlapi chtějí práci a matky si nepřejí znovu ztrácet syny na flanderských polích.“

„A prezident chce být letos v listopadu znovu zvolen do funkce,“ dodal Paul a cítil, jak na něj od zdobné krbové římsy shlížejí Rooseveltovy oči.

Na chvíli se rozhostilo tíživé ticho. Gordon se zasmál. Senátor nikoliv.

Paul zamáčkl cigaretu. „Dobře. Jasně. Teď už to má logiku. Jestli mě lapnou, neexistuje nic, co by je přivedlo k vám. Nebo k němu.“ Kývl na Rooseveltovu fotografii. „Já jsem přece jen po-blázněnej civil, ne voják jako tadyhle kluci.“ Pohlédl na dva mladší důstojníky. Avery se usmál; Manielli také, ale byl to úsměv na-prosto odlišný.

„Přesně tak, Paule,“ řekl senátor. „Přesně tak to je.“

„A navíc mluvím německy.“

„Slyšeli jsme, že plyně.“

Paulův dědeček byl na zem svých předků pyšný a do značné míry se v tom podobal Paulovu otci, který trval na tom, aby se děti učily němčinu a mluvily doma rodným jazykem. Paul si vzpomínal na absurdní chvíle, kdy při hádce jeho matka ječela irsky a otec německy. Během střední školy navíc o prázdninách vypomáhal v dědečkově továrně, kde sázel a redigoval tiskařské zakázky v němčině.

„Jak by to vypadalo? Tím neříkám ano. Jenom jsem zvědavý. Jak by to vypadalo?“

„Pozitíří vyplouvá loď, která do Německa poveze olympijský tým s rodinami a zástupci tisku. Vy byste na ní byl také.“

„Olympijský tým?“

„Usoudili jsme, že je to tak nejlepší. Ve městě se budou pohybovat tisíce cizinců. Berlín čeká pěkný nával. A jejich armáda i policie budou mít plné ruce práce.“

„Oficiálně nebudete mít s olympiádou vůbec nic společného,“ dodal Avery. „Hry začínají až prvního srpna. Olympijský výbor o vás ví jen tolik, že jste spisovatel.“

„Sportovní novinář,“ dodal Gordon. „To bude vaše krytí. Ale v podstatě si jen budete hrát na prostáčka a snažit se zneviditelnit. Pojedete s ostatními do olympijské vesničky, strávíte tam den

nebo dva a pak proklouznete do města. Hotel není k ničemu: nacisti monitorují všechny hosty a zaznamenávají si čísla pasů. Náš člověk už vám shání pokoj v soukromém penzionu.“

Stejně jako každému řemeslníkovi přišly i Paulovi na mysl dotazy týkající se zakázky. „Vystupoval bych pod svým jménem?“

„Ano, budete sám sebou. Ale zároveň vám opatříme únikový pas – s vaší fotografií, ovšem na jiné jméno. Vydaný některým jiným státem.“

„Vypadáte jako Rus,“ nechal se slyšet senátor. „Jste velký a urostlý.“ Pokýval hlavou. „Jasně, budete ‚muž z Ruska‘.“

„Nemluvím rusky.“

„To tam nemluví nikdo. A kromě toho ten pas pravděpodobně nikdy nebudete potřebovat. Budete ho mít jen proto, abyste se v případě nepředvídané situace rychle dostal ze země.“

„A taky,“ dodal Paul, „aby mě nikdo nevystopoval k vám, jestli se mi nepodaří proklouznout ven, že jo?“

Senátorovo mlčení, po němž následoval pohled na Gordona, Paula ujistil, že trefil do černého.

„Pro koho tam mám pracovat?“ pokračoval v dotazování. „Všechny noviny tam mají dopisovatele. Dozvědí se, že nejsem reportér.“

„Na to jsme mysleli. Budete psát články jako volný novinář a po návratu se je snažit prodat sportovním plátkům.“

„A kdo je ten váš tamní člověk?“ zeptal se Paul.

„Zatím žádná jména,“ odpověděl Gordon.

„Já nepotřebuju jméno. Důvěřujete mu? A na základě čeho?“

Odpovědi se ujal senátor. „Žije tam už pár let a obstarává nám kvalitní informace. Sloužil pode mnou ve válce. Zním ho osobně.“

„Jaké má krytí?“

„Byznysmen, zprostředkovatel, podobné věci. Dělá sám na sebe.“

„Sežene vám zbraň,“ pokračoval Gordon, „a všechno, co bude potřeba vědět o cílové osobě.“

„Nemám opravdový pas. Teda na svoje jméno.“

„My víme, Paule. Obstaráme vám ho.“

„A vrátíte mi moje bouchačky?“

„Ne,“ řekl Gordon a bylo po ptákách. „Takže takto vypadá náš obecný plán, přáteli. Přičemž bych vás rád upozornil, že jestli přemýšlíte, že nasednete na loď a pak se z ní vypaříte do nějaké pochybné čtvrti...“

Přesně o tomhle Paul přemýšlel. Nicméně se zamračil a zavrtěl hlavou.

„...tak tito dobří mladí mužové se vás budou držet jako klíš-tata až do hamburských loděnic. A kdyby vás náhodou přepadla touha vypařit se z Berlína, tak naše spojka na vás bude dohlížet. Pokud zmizíte, zavolá nám a my pak zavoláme nacistům a řekneme jim, že se v Berlíně pohybuje uprchlý americký zabiják. A poskytneme jim i vaše jméno a fotografii.“ Gordon se na Paula upřeně zadíval. „Jestli si myslíte, že *my* jsme dobří, když jsme vás dokázali vystopovat až do toho bytu, Paule, tak to jste neviděl nacisty. A pokud je nám známo, tak se neobtěžují se soudními procesy a písemnými příkazy k popravě. Je to jasné?“

„Jako facka.“

„Dobře.“ Velitel pohlédl na Averyho. „A teď mu řekni, co se stane, až tu zakázku dokončí.“

Poručík se ujal slova: „V Holandsku na nás bude čekat letadlo s posádkou. Za Berlínem je takové staré letiště. Jakmile budete hotov, odletíme odtamtud ze země.“

„Vy se mnou odletíte?“ zeptal se nadšeně Paul. Létání ho fascinovalo. V devíti letech si zlomil ruku – byla to první z bezpočtu jeho pozdějších zlomenin –, když si postavil kluzák, vrhl se s ním ze střechy otcovy tiskárny a vzápětí ztroskotal na špinavých dlažebních kostkách o dvě patra níže.

„Přesně tak, Paule,“ odpověděl Gordon.

„Vy máte rád letadla, vidíte?“ nadhodil Avery. „Máte v bytě spoustu časopisů o letectví. A taky knížek. A obrázků letadel. Taky nějaké modely. Ty jste stavěl sám?“

Paul pocítil rozpaky. Dopalovalo ho, že našli jeho hračky.

„Vy jste pilot?“ dotázal se senátor.

„V životě jsem v letadle nasedl,“ řekl Paul a zavrtěl hlavou. „Když já nevím.“ Celá ta záležitost byla absolutně potrhlá. Místnost naplnilo ticho.

Přerušil je až muž v pomačkaném bílém obleku. „Já za války také sloužil jako plukovník. Přesně jako Reinhard Ernst. Bojoval jsem v argonneských lesích. Stejně jako vy.“

Paul přikývl.

„Znáte celkový počet?“

„Čeho?“

„Celkový počet padlých?“

Paul si pamatoval jen moře těl, amerických, francouzských a německých. Pohled na zraněné byl v jistém smyslu ještě děsivější. Křičeli, naříkali, sténali, volali matky a otce – člověk na ten zvuk nikdy nezapomněl. Nikdy.

Tloušťák si odpověděl sám: „Americké expediční jednotky ztratily více než dvacet pět tisíc mužů. A téměř sto tisíc dalších utrpělo zranění. Polovina kluků pod mým velením padla. Za měsíc jsme proti nepříteli postoupili o jedenáct kilometrů. Každý den ve svém životě jsem na ta čísla myslel. Polovina vojáků, jedenáct kilometrů. A přitom bylo Mása-Argonne nejokázalejším *vítězstvím* v celé válce... Nechci, aby se to stalo znovu.“

Paul si ho změřil pohledem. „Kdo jste?“ zopakoval otázku.

Senátor se ošil a chystal se promluvit, ale zmačkaný muž odvětil za něj: „Jsem Cyrus Clayborn.“

No jo, to je ono. Sakra... Tenhle stařík byl šéfem firmy Continental Telephone and Telegraph – opravdový nefalšovaný milionář, dokonce i dnes, ve stinných dobách deprese.

„Jak říkám, taťka Warbucks,“ pokračoval muž. „Já jsem ten bankéř. Protože u podobných..., řekneme *projektů*, je obvykle lepší, když peníze netečou veřejnými kanály. Jsem už příliš starý, než abych bojoval za svou vlast. Ale dělám, co se dá. Uspokojil jsem vaše svrbění, chlapče?“

„Jo, uspokojil.“

„Dobře.“ Clayborn si Paula prohlédl. „Rád bych zmínil ještě jednu věc. Jak jsme před chvílí hovořili o těch penězích... O té částce...“

Paul přikývl.

„Zdvojnásobte ji.“

Paul cítil, jak se mu ježí kůže. *Deset* tisíc dolarů? To si vůbec nedokázal představit.

Gordonova hlava se pomalu otočila k senátorovi. Paul pochopil, že toto ve scénáři nebylo.

„A dáte mi to hotově? Ne jako šek?“

Senátor s Claybornem se tomu z nějakého důvodu hlasitě rozesmáli. „Ale samozřejmě, jak si přejete,“ ujistil ho průmyslník.

Senátor si k sobě přisunul telefon a poklepal na sluchátko. „Takže jak to bude, hochu? Mám volat Deweymu, nebo ne?“

Nastalé ticho přerušilo až škrtnutí sirky a Gordon si zapálil cigaretu. „Přemýšlejte o tom, Paule. Dáváme vám šanci smazat minulost. Začít úplně nanovo. Kterýpak hrdlořez takovou nabídku dostane?“